

dat een der bureu voor eene kleine som zijn taak aan een ander overdroeg; maar, hoewel men nu juist niet altijd met liefde de taak vervulde, geweigerd had nog nooit iemand.

Ook ditmaal niet. Integendeel. Met nadruk verklaarden bakker Hoogkamer en Vrank, een rentenierend boertje, die aan weerszijden van Zeevang woonden, dat ze in geen geval afstand zouden doen van hun recht, den overledene grafwaarts te dragen. Daarentegen stonden Bot-Jaap en Vermeer er op, dat zes visschers en zes loodsen die taak zouden vervullen, en het was treffend te zien, hoe allen als om strijd betoogden, dat juist hun en niet den anderen de eer toekwam Zeevangs lijk te dragen.

Meester Willems had op eenvoudige wijze een einde aan de woordenwisseling gemaakt.

„Vrienden!” zei hij, „’t is, dunkt mij, gemakkelijk zóó te regelen, dat ieder uwer tevreden kan zijn. Voorzeker, de bureu hebben naar oud gebruik het recht, het lijk te dragen; de vrienden, de makkers van den ouden Zeevang, echter hebben ook een recht, het recht dat de vriendschap geeft, en jaren lange, gemeenschappelijke strijd tegen de elementen. Dat ge beiden er op staat, eert den doode, maar ook uzelf. Legt nu de handen ineen en verdeelt uw taak. Laten we de begrafenis zoo regelen, dat het lijk geheel grafwaarts *gedragen* wordt. Twaalf bureu en twaalf vrienden bij beurten.”

Dit plan droeg aller goedkeuring weg en tevens die van Bertus Zeevang.

Donderdagmorgen negen uur reeds heeft de groote torenklok met statig gelui aangekondigd, dat van morgen eene begrafenis zal plaats hebben. Om tien uur luidt de klok weder. Tegen half elf komen de belangstellenden, die aan de plechtigheid zullen deelnemen in het sterfhuis bijeen, eenigen tijd daarna de dragers: de twaalf geburen bij Vrank, de twaalf vrienden bij Hoogkamer. In het huis van Zeevang zijn de familieleden bijeen gekomen, Bertus en Hein en Freek, ieder met zijne vrouw en Grietje, de eenige dochter van Zeevang, die met visscher van Galen getrouwd is. Voorts de twee naaste bureu; Van den Band en Kloppers, de twee oudste loodsen, en Gerrit Maas, als Zeevangs beste vriend.

Te elf uur nadert de groote baar het huis. Een dichte menigte staat aan weerszijden van het huis en ziet hoe de geburen dragers de zware, groote doodkist het huis uitdragen en met het zwarte lijkkleed bedekken, waarop vervolgens de frissche, groene krans gelegd wordt. Dan nemen zij met kalmen, rustigen greep de armen der baar en, als de eerste zware slagen van de luiende torenklok gehoord worden, schrijden zij met hun last voort, ten laatsten, droeven tocht.

Afgemeten is de gang. Eerst de voorganger, den grooten hoogen hoed geheel met dofzwart rouwfloers omhuld, welks einden in lange strooken afhangen tot op den grond. Dan de baar, de dragers voortstappend op het vaste, statige gebom der klok, de kist in zachte, langzame golvingen heen en weer bewegend, — een kleine boot, rustig wiegend op kabbelende golfjes. Schijnbaar een schrille tegenstelling met het leven van arbeid en strijd,